

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 846/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นาย ส. กับพวกโจทก์ร่วม นาย ข. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 371, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตรี, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้เสียหายทั้งสองเข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะความผิดฐานร่วมกัน ปล้นทรัพย์เท่านั้น ส่วนความผิดตาม ป.อ. มาตรา 371 และความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 โจทก์ไม่อุทธรณ์ ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 371 และความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมทั้งสองไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในความผิดดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสองในความผิดดังกล่าวได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสองในความผิดดังกล่าว แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 4 จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 340, 340 ตรี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และให้ร่วมกันคืนรถจักรยานยนต์หรือใช้ราคาแทนเป็นเงิน 50,360 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ระหว่างการพิจารณา นายสราวุฒ ผู้เสียหายที่ 1 และนางสาวศศิกาญจน์ ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ ส่วนความผิดฐานอื่นโจทก์ร่วมทั้งสองไม่เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต และโจทก์ร่วมทั้งสองยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนรวมเป็นเงิน 225,100 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสี่ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยทั้งสี่เอารถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสองไป เนื่องจากนายโอมพี่ชายโจทก์ร่วมที่ 2 ใช้ให้เอามาเป็นประกันหนี้ที่โจทก์ร่วมที่ 1 ค้างชำระจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 กระทำความผิดขณะอายุสิบแปดปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่

2 มีกำหนดคนละ 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในหมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีกำหนดคนละ 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 4 เดือน ฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน โดยใช้ยานพาหนะ จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีกำหนดคนละ 18 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 12 ปี และฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 900 บาท ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีกำหนดคนละ 12 ปี 8 เดือน คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 8 ปี 4 เดือน 40 วัน และปรับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 600 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ยกฟ้องจำเลยที่ 4 ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คืนรถหรือใช้ราคาแทน 20,000 บาท และร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน 225,100 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 22 ธันวาคม 2559 จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง โจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยที่ 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 หนึ่งในสาม และลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม ในความผิดฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คงปรับ 400 บาท เมื่อรวมกับโทษจำคุกตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 8 ปี 4 เดือน 40 วัน และปรับ 400 บาท และจำเลยที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 4 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในหมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน โดยใช้ยานพาหนะ จำคุก 18 ปี และฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 900 บาท ทางนำสืบของจำเลยที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 12 ปี 8 เดือน และปรับ 600 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยที่ 4 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คืนรถจักรยานยนต์หรือใช้ราคาแทน 20,000 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ 1 จำนวน 30,000 บาท และโจทก์ร่วมที่ 2 จำนวน 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 22 ธันวาคม 2559 จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 4 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้เสียหายทั้งสองเข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์เท่านั้น ส่วน

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ รัฐ
เท่านั้นเป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 โจทก์
ไม่อุทธรณ์ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และความผิดต่อพระราชบัญญัติ
อาวุธปืนฯ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์รวมทั้งสองไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษา
ศาลชั้นต้นในความผิดดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม
ทั้งสองในความผิดดังกล่าวได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมทั้งสองใน
ความผิดดังกล่าว แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 4 จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็น
ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้น
วินิจฉัยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย
มาตรา 225 คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยเพียงประการเดียวว่า จำเลยที่ 4 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3
กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วม
ทั้งสองมีตัวโจทก์ร่วมทั้งสองเป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ขณะโจทก์
ร่วมทั้งสองอยู่ที่ชั้นสองของบ้านที่เกิดเหตุ ได้ยินเสียงรถจักรยานยนต์ขับมาจอดที่บริเวณหน้าบ้าน
ที่เกิดเหตุ และได้ยินเสียงจำเลยที่ 2 ตะโกนพูดขอน้ำมันรถจักรยานยนต์จากโจทก์ร่วมทั้งสอง เมื่อ
โจทก์ร่วมที่ 2 เปิดประตูหน้าบ้าน จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ต่างวิ่งเข้ามาในบ้านพร้อมกัน โดยจำเลยที่ 1
ถืออาวุธปืนลูกซองยาวจีซีระของโจทก์ร่วมที่ 1 จำเลยที่ 3 ใช้เท้าถีบโจทก์ร่วมที่ 1 จนเข โจมตี 2
ถืออาวุธมีดปลายแหลมยาวประมาณ 3 นิ้ว ถึง 4 นิ้ว ยืนอยู่ข้างจำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 4 ยืนอยู่เฉย
ๆ ห่างจากหน้าบ้านที่เกิดเหตุประมาณ 10 เมตร จากนั้นจำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 เอา
รถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสองไป ขณะที่จำเลยที่ 2 จะเข้าไปเข็นรถจักรยานยนต์ โจทก์ร่วม
ที่ 2 เข้าแย่งกุญแจรถจักรยานยนต์ซึ่งเสียค่าไว้ จำเลยที่ 1 จึงหันปากกระบอกปืนลูกซองยาวมา
จ่อที่คางของโจทก์ร่วมที่ 2 แล้วพูดว่า "มึงอย่ายุ่ง" โจทก์ร่วมที่ 2 ถอยออกมา จำเลยที่ 2 เข็น
รถจักรยานยนต์ออกไปบริเวณหน้าบ้าน จำเลยที่ 1 พูดกับโจทก์ร่วมทั้งสองว่า "ถ้าพ่ungsี้มึงยังอยู่
บ้านท่าข้าม ภูจะกลับมายิงหัวมึง" พร้อมทั้งกำชับว่าอย่าแจ้งความ จากนั้นจำเลยที่ 1 นั่งซ้อนท้าย
รถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ 2 ขับโดยไม่ได้ชักชวนหรือพูดอะไรกับจำเลยที่ 3 และที่ 4 ส่วนจำเลยที่ 3
เดินไปพร้อมกับจำเลยที่ 4 ไปที่รถจักรยานยนต์ซึ่งจอดไว้ที่ถนนหน้าบ้านเกิดเหตุ นั้น เห็นว่า
ข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมทั้งสองว่าขณะที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เข้าปล้นทรัพย์
รถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยที่ 4 ยืนอยู่เฉย ๆ ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 10 เมตร
เท่านั้น อีกทั้งยังได้ความจากโจทก์ร่วมที่ 2 เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 4 ถามค้านว่าจำเลยที่ 4
ไม่ได้พูดจาข่มขู่ ไม่ได้ช่วยเข็นรถ ดังนั้นข้อเท็จจริงจึงได้ความเพียงว่า จำเลยที่ 4 ไม่ได้เข้าไปใน
บ้านที่เกิดเหตุ และยืนอยู่เฉย ๆ โดยไม่ได้พูดข่มขู่โจทก์ร่วมทั้งสอง ไม่ได้ช่วยจำเลยที่ 2 เข็น
รถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสองออกจากบ้านเกิดเหตุ ทั้งไม่มีพฤติการณ์ร่วมกระทำการใด ๆ
หรือเข้าช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 กระทำการปล้นทรัพย์ ลำพังแต่จำเลยที่ 4 มาบ้านที่เกิดเหตุ
พร้อมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 และกลับไปพร้อมกับจำเลยที่ 3 โดยไม่ปรากฏพฤติการณ์อื่นที่
แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 4 มีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ปล้นทรัพย์ของโจทก์ร่วม
ทั้งสอง จึงยังไม่อาจรับฟังให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยที่ 4 ได้ นอกจากนี้หลังเกิดเหตุจำเลยที่ 4 เข้ามอบ
ตัวต่อพนักงานสอบสวนหลังจากวันที่โจทก์ร่วมทั้งสองแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ 5 วัน และ
ให้การตั้งแต่แรกว่าจำเลยทั้งสี่ไปบ้านที่เกิดเหตุโดยใช้รถจักรยานยนต์ 2 คัน จำเลยที่ 1 เป็นคนชวน
บอกว่าจะไปทำธุระที่บ้านโจทก์ร่วมทั้งสองเท่านั้น ซึ่งก็ปรากฏหลักฐานจากสำเนา

บัตรประจำตัวประชาชนและข้อมูลทะเบียนราษฎรว่าโจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 อยู่หมู่ที่ 6 อำเภอชะอวด เช่นเดียวกัน การที่จำเลยที่ 4 ซ้อนทำรถจักรยานยนต์ไปกับจำเลยที่ 3 ในเส้นทางกลับบ้านของตนตามคำชวนของจำเลยที่ 1 นั้น จำเลยที่ 4 อาจไม่ทราบวัตถุประสงค์ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 จะไปก่อเหตุปล้นทรัพย์รถจักรยานยนต์ของโจทก์ทั้งสองก็เป็นได้ ประกอบกับจำเลยที่ 4 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับโจทก์ทั้งสองมาก่อน และให้การปฏิเสธตลอดมา พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ทั้งสองที่นำสืบถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ 4 ดังกล่าวมา ยังมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 4 ไปบ้านเกิดเหตุโดยมีเจตนากระทำความผิดร่วมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 หรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยที่ 4 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาลงโทษจำเลยที่ 4 ฐานร่วมกัน ปล้นทรัพย์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 4 ฟังขึ้น พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยก คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 เฉพาะที่พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 4 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ยกฟ้อง โจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ในข้อหาร่วมกันปล้นทรัพย์ ยกคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนของ โจทก์ทั้งสองเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปวิณณา ศรีวงษ์ · สมพงษ์ เหมวิมล · สุนทร เฟื่องวิวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/846/2562>